

lotusega Issanda pole hoiaksid ja rõõmsa süddamega sedda ärrateeksid, mis temma armolinne hea tahtminne on. „Sedda lahket armosaatjat tunned sinna ommeti jubba?“ küssis kirriko õppetaja; „ehk kas olleks sinoga, mo waene tütrekenne, se willets luggu, et ei olleks Issandast Jesussest ühtegi weel kuulnud?“ — Siis hüdis Maria süddamelikko rõmoga: „Oh aus herra! praego ollen ommas unnenäggemisses sedda nimmetud Jesus kuulnud ja tedda ennast ja seddagi näinud, kuida temma lahkeste ning rohkeste linnud toitit. Kuulsin värrast weel temma armo sannad, misga temma minno meelt jahhutas ja süddant kergitas. Agga et se ei olnud muud kui üks poljas unnenäggeminne, sepärrast pallun minna teid ärdaste, räkige minnule weel rohke minne sest Jesussest, kedda minno südda jubba hakkand armastama.“ — Kirriko õppetaja ei wiibind mitte, neid rõõmsaid sannumid Jesussest lapsete lähhidelt kuulutada.

Selle mõnnusa kõnnelemisse al ollid

mõllemad teekäiad linna allewisje sanud. Maria näitis siis teisele hertsiko, kus temma wannemad ellasid. Kirriko õppetaja jättis nüüd last Jummalaga, satis paljo terwist isjale ja emmale ja lubbas hommelle neid waatma. Laps andis temma käele suud, tännas tedda keigest süddamest temma õppetuse ja maenitusse eest, ja astus omma õkste kimboga rõõmsa süddamega hertsiko sisse. Ei olnud enne sedda weel ial mitte ni lahke melega kui nüüd koiõ sanud.

Issa istus s.äl tühia laua jures nukra näoga, pead kahhe käe wahhel toetud. Emma olli kui ikka omma wodi peäl kibbedas wallus, ja kahwatud silmadega nähha. Ja segipärrast olli Maria meel usua rõmus: sest temma kandis ommas süddames üht warrandust, mis temma ei olnud enne ei poegi mitte katsnud. Olli lapselikko sõbrust teinud ühhe Waimoga, kes ehk praagi kui ainus abbi ning armosaatja sin hädä kohhal ennast saab tõeks tunnistada.